

Surrealismus si rozvracet nedáme

(Jiří Koubek k otevřenému dopisu Stejskala Pavlu Turnovskému)

Obludný list biskupa Stejskala **jeho ovečkám**, jako trapný výkřik z virtuální reality, z toho ubohého second handu, je pouze potvrzením situace, kdy je-li něco vyloučeno z procesu sdělení, sdílení, tedy komunikace, dochází k exkomunikaci. A poté k šíření zášti a nenávisti, jak tento dopis – někdy vypadající jako protokol z fízlárny (chybí jenom podpis vyšetřovaného) – dokazuje.

Ve smyslu ostrakizace a interdiktů: mě může beztrestně každý pomluvit (ve středověku zabít, ale dnes v době „míru“, jak přeci víme, se milostivě zabíjí pomluvami). Proto musí i v dopisu Stejskala platit „*k tomu, aby se jedna lež stala pravdivou, potřebuješ sedm dalších...*“, a běda každému, kdo se opováží se mnou mluvit. Pro ilustraci, kam se vše dostalo, cituji i z nedávného osobního sdělení: „*nebudu (se) vyjadřovat at neskoncím jako ty...*“

Tak o čem lze mluvit v tomto kryptostalinistickém prostředí, vydávajícím se nechutně za jakousi surrealistickou skupinu, kterou už dávno – aniž si toho všimli „biskupové“ tzv. surrealismu sami rozpustili?

Aby z toho surrealismu bez surrealismu nakonec vytvořili trapné **marketingové logo**, odpovídající stavu, který byl již v r. 1935 diagnostikován (a který dnes zuřivě faráři cenzurovaného surrealismu od Analogonu zakrývají, neboť i „Breton“ se stal renegátem, ne-li už blbem...):

„(...) *musím se zmínit o tom, že největší nebezpečí, které ohrožuje dnes surrealismus, záleží v tom, že díky světovému, prudkému a najednou velmi rychlému rozšíření surrealismu – název se tu ujal mnohem rychleji než idea – snaží se více či méně pochybné produkty všeho druhu přilepit si jeho etiketu. (...) Abychom se vyhnuli podobným nedorozuměním, nebo abychom znemožnili opakování tak hrubého zneužití, je nezbytné a naléhavé třeba navrhnout velmi přesnou demarkační čáru mezi tím, co jest **surrealistické svou podstatou**, a mezi tím, co se chce z reklamních či jiných důvodů, za surrealistické vydávat.*“ (Surrealistická situace objektu)

Koubek J., v Praze 29. 9. 2011

P.S.: Vše podstatné o těchto událostech (jako doplněk rozhovoru Pavla Turnovského se mnou) jsem napsal v **NeDeníku** dostupném zejména na adrese www.kosmas.cz.

A není mojí vinou, slušně řečeno, že bylo odmítnuto – přes několikrát vyzvání – o tom všem mluvit, analyzovat proč a jak se to stalo a co se vlastně stalo, jaké byly role, apod. Ale vraťme se ke Stejskalovu biskupskému dopisu. Pokusím se – i když je zbytečné opakovat, že Země je kulatá a ne placatá – o konkrétní odpovědi v příloze. Nečiním tak proto, abych se obhajoval (jak čas ukázal, není proč), ale protože se **neschovávám za někoho a něco**. Takže BAVME SE!

Příloha:

Konfrontace dopisu s realitou aneb

určité poznámky k dráždivému a všem vyšetřovacím aktivitám.....

1.

Str. 1 MS dopisu (k tomu viz. zejména NeDeník str. 49).

MS píše: „...*následně výměně šéfredaktora a jeho pozdějším obstrukcím, se staly na patnáct let nedosažitelnými.*“

MS mluví o k tisku připraveném Analogonu 10. K tomu z NeDeníku cituji: „...*vyhrožoval, že pokud číslo vyjde (tedy Analogon 10), tak mě dá k soudu. ... Když jsem o tom všem chtěl napsat do svobodného tisku, tak jsem byl svobodnými redaktory svobodně odmítnut slovy: „vaše surrealistické hádky nás nezajímají“.*“

Poznámka: A ještě taková maličkost k tehdejší redakci: redaktorka, která tehdy studovala, byla potom jistým členem redakční rady na škole šikanována – za Analogon. Inu spravedlnost...

2.

Str. 2 MS dopisu (k tomu viz. zejména NeDeník str. 17 + ediční poznámka na str. 133)

MS píše: „*Nakonec mě dopálil už ten fakt, že ty svoje bláboly dokonce pašuje pod hlavičkou teigovské společnosti (Oba své spisky, na něž se neustále v rozhovoru odvolává, totiž podloudně, nákladem vlastním – protože v úvahu jdoucí nakladatelství ho, jak se mi náhodou doneslo, jaksi nebrali – vydal pod její hlavičkou...)*“

K tomu sděluji: Teigovskou společnost založili Řezáč, Dvorský, Koubek a přífařený Sedláček. Žádný Stejskal a další. Takže co! Stejskal se tohle snaží samozřejmě popřít, viz. jistý katalog a jistá výstava.

A k tzv. podloudnému vydávání jakýchsi spisků? Stejskal se vlastně sám přiznává, že obcházel určité nakladatele (*vyrazili jsme ho přeci, aby mlčel a on chce něco plácet, tak to tedy ne, republiku si rozvracet nedáme*), a v podstatě **lituje**, že už neexistuje cenzura, FÚTI, či ČÚTI (jak to „surrealisté“ předvedli například v jakési Letence do ...), možná že by mě měl ještě udat... Snad by bylo nejlepší, aby oba tituly jako kacířské a podvratné vybrali z knihoven a z knihkupectví, vše se veřejně na stránkách Analogonu spálilo a zase byl na chvíli pokoj...

Poznámka: NeDeník byl např. v NLN (vnitřně v „mém“) odmítnut, protože by prý ONI mohli vyvolat potíže. Obdobně to bylo i jinde, i s žádanou finanční podporou z Litfondu, či MK ČR. Podpora, s níž jsou vydávány spisky členům tzv. surrealistické skupiny a Analogon, byla jak NeDeníku, i Sintrové lampě odepřena. Zde se sluší připomenout svatá slova pana Švankmajera: „*Za druhé myslíme si, že časopis jako je Analogon, se musí vzdát státních dotací. Myslíme si, že to doted' procházelo, tak že to bylo odůvodněné revoluční dobou, řekněme určitým souběhem našich zájmů s vládou, řekněme disidentskou klikou. Analogon si nemůže dovolit být na státní podpoře. Navíc by to pro Surrealistickou skupinu znamenalo rozejít se s mezinárodním surrealistickým hnutím.*“

Cesta od samizdatu jakoby k libri prohibity (na rozdíl od pro lid psaných populárních spisků páně Stejskalových – inu neviditelná, bolševická ruka bolševického trhu to drží, drží a drží...).

Tomu se už ani nelze smát.

3.

Str. 2 MS dopisu – „*cenzurování Bédouinova textu....*“

Stačí si porovnat výzvu Pavla Turnovského, hospodskou odpověď Solaříka, moji odpověď v Rozhovoru a práci tzv. detektivní kanceláře Dryje-Solařík. Tady by se mohl starší vyšetřovatel Stejskal polepšit.

4.

Str. 2 MS (k tomu viz. zejména záložka NeDeníku)

Zde je konečně těžký kalibr: můj „vstup“ do KSČ!

Za tuhle manipulaci bych mu měl ... a ještě by to bylo slušné jednání.

Do KSČ (tedy stát se kandidátem strany) jsem nevstoupil. To jsem odmítl JÁ a ne pan Stejskal (existuje centrální evidence, takže jistá detektivní kancelář Analogonu může opět pracovat).

Ano, zbaběle jsem nevstoupil do KSČ na rozdíl od jiných statečných členů redakční rady, kteří statečně do KSČ vstoupili. A že skupina nebyla (a není) profízlovaná? To by musel zlikvidovat archívy. A jak to udělá? Asi nějakým zaříkáváním sušeným netopýrem.

Poznámka: Byl jsem tenkrát – 80. léta – vyzván jistým redaktorem (vedoucím stranické buňky, u kterého se biskup Stejskal jako myška přižívoval, a proto o „všem“ ví. Já jsem na rozdíl od něho neobcházel stranické a odborářské redakce a nežadonil o zrno...), protože jim došel lidský materiál k této pracovní knížce, těmito slovy: a) finančně si konečně polepšiš, b) bude ti vymazáno z osobních materiálů „vyškrtnut z kádrových rezerv“. Odmítl jsem a sešla se podniková věrchuška, jak to udělat, aby mě za to, či něco jiného vyhodili z práce podle zákoníku práce. Nevyhodili, ale hlídali. O tom by také mohla vědět manželka MS, která v tom podniku pracovala. A jako vždy se potom mlčelo. Dál to vše „pokračovalo“ po roce 1989, viz nejen záložka NeDeníku, a jako vždy se také mlčelo i potom. K tomu panu Stejskalovi připomínám: tehdy jsem odmítl – coby mluvčí OF – ministroví kultury nechat se jmenovat ředitelem toho nakladatelství (*proto není divu, že ten blbec dopadl, jak dopadl, že?*). A k situaci po roce 1989: nevšiml jsem si, že by někdo byl subversivní. Dokázat se vzepřít? Nikdy.

5.

Str. 3 MS dopisu (k tomu viz. zejména NeDeník str. 26–37, záložka)

Takže máme slovy a dojmy z kázání biskupa Stejskala konečně toho Koubka jako zločince-kmotra... To asi ne, tak alespoň prý jako kmotříčka.

Tady, na základě nevyvratitelných skutečností, které Stejskal úmyslně zamlčuje, ve svém chlívku už neví kudy kam. Moje zvolení do „první“ Rady ČR pro rozhlasové a televizní vysílání, jako standardního státního regulačního orgánu podle vzoru EU, bylo iniciováno mým známým z OF a ze střední školy. A kdo to je, do toho laskavě nikomu nic není.

Dovedu si totiž představit nájezdy dalšího biskupa, normalizačního právníka Dryjeho. To už jsem zažil v LN. O co šlo a co se stalo jsem podrobně – v rámci publikovatelných možností – popsal v NeDeníku. A opětovně (!) zdůrazňována kariéra (viz odstavec výše) přes Analogon(?). To už je výkřik zoufalství, protože již tenkrát byl tento druh tiskoviny – a surrealismus vůbec – opět brán za jakési strašidlo... Takže žádná partaj, žádná ODS, žádný ministr s Nápravníkem apod. Vzpomínám si, jak také Nápravník, aby se přidal, zoufale blábolil něco o tom, že prý „Klausovi sháním televizi“ apod. A s kým jsem se potkával, do toho nikomu nic není, nejsem povinen vydávat seznam, neboť nejsem nikoho žádný majetek. Co tohle drzé

fízlovské plkání znamená? Biskupovi sděluji: co takový ministr!, potkával jsem se i s lidmi, kteří jsou dnes po smrti: popraveni, zastřeleni a nebo na útěku.

Poznámka: Když jsem se vzepřel proti mediálnímu establishmentu (proti době železné), měl jsem jako exemplární příklad sedět pět let, což se muselo samozřejmě kamuflovat tím, že jsem se dopustil určitého zločinného jednání (kak krásno skazál tovaryš Stejskal). Vzpomínám si, když jsem byl u výslechu, naštěstí na svobodě, jako svědci přicházeli různí lidé, které jsem nikdy neviděl, a ti vážně – téměř s pláčem – tvrdili, jak mě znají téměř od dětství, a kdy a kde jsme se potkali a kuli zločin. Přesně podle Stejskalova dopisu, také takový jasnovidce, i když u toho nebyl. Další jasnovidce Dryje dokonce ví, jak a kdy myslím, co tím zamýšlím, kde mám peníze a kolik, co mám a nemám dělat apod. Ještě že za mě nedefekuje, ale to není jisté, třeba za mě defekuje. Zde platí, když se skupina domluví proti jednomu, ten nemá téměř žádnou naději. Děkuji osudu, že jsem unikl, a Dryjemu, že jim to zatloukl. Potom bychom si mohli taky promluvit o něčem, čemu se říká „deberlusconizace“, což je asi pro ně nepochopitelné – žádného statečného surrealistu jsem tehdy nikdy nikde neviděl. Zde by měl Stejskal konečně(!) dokázat ty zmiňované „milionové úplatky a tunelářskou privatizaci“. Na vlastní kůži jsem tak poznal co znamená, respektive může znamenat, angažovanost či subverze, o které tzv. surrealisté mlátí pantem v sudu dvojí, nebo dnes snad už trojí izolace... Nevšiml jsem si, že by šli – jak jsem se zmínil – proti době železné a kožené. Teď se MS zalyká svojí oblundností a vše převrací, stejně jako další se zalykají jakousi subverzí (která je u nich jako yetti: také ji/ho nikdo neviděl). Dokázat se vzepřít!

A k tomu bazénu: nikdy nebyl a není, a také nevím, proč bych se měl zajímat o Švankmajerův majetek, který je mi srdečně u prdele. Nevím sice, co tím vším Stejskal sleduje, ale možné vysvětlení je, že už to v hlavě nemá v pořádku... „No pane jo!“

6.

Str. 4 MS dopisu (k tomu viz. zejména NeDeník str. 111–114)

MS: „... dnes plká o tom, že chtěl surrealismus obrodit...“

Nevím, proč bych měl surrealismus obrozovat (nikdy nic takového jsem neřekl). To je k smíchu, stačí pouze, když ti, kteří se jím zaštitují, respektují jeho celistvost, jeho integritu, a ne jako dnes kdy „Petr a Pavel jsou totéž“. Jenom hlupák tohle nemůže interpretovat. A že nejen MS nevidí? Nevidím sebemenší důvod, proč bych zde a nyní měl něco obrozovat: vše je před očima, nic není skryto, žádná tajemství neexistují. Dnešní tzv. surrealisté už jenom plkají o tom, že jsou surrealisté. Abychom to upřesnili: megalomanie, cenzura, tovární slohová cvičení, umolousané právníkové protokoly vydávané za teorii apod. (viz. Rozhovor, opakují: ...*můžete tvrdit naprosto cokoliv, přitom neříkat vůbec nic a zároveň zcela rozhodně konstatovat pravý opak toho, co tvrdíte. Lze mít za to, že obliba postmoderny* (zde bych upřesnil, termín postmoderna lze bez jakékoliv újmy nahradit slovem surrealismus, a jsme na zemi. JK) *je v dnešní době natolik*

rozšířená proto, že se jedná o velice pohodlný, ba vyloženě esteticky působící způsob úniku z nepříjemné reality. Jan Keller).

Jejich křečovité, psychopatické přesvědčení o své predestinaci (jdoucí vysloveně i přes „mrtvoly“) nakonec vede k cenzuře. Jinak by se totiž pozice nedala „udržet“. Surrealismus, tedy už „surrealismus“ se tímto dostává na úroveň hokynářky Margaret Thatcherové: „není žádná alternativa“. Ono vlastně stačí (cituji): „...skalního surrealistu, ověčeného vavříny z řady filmových festivalů, který je už léta domácí uměleckou ikonou...“ I zde lze pochopit důsledky surrealistického postoje „myšlenka nesmí sloužit penězům“.

Pochopení krize kritérií předpokládá kritické a **imaginativní** myšlení. Jenže chybí. Nebezpečně chybí, proto bylo dalším biskupem Dryjem odstraněno, před právníkem je nutno utéci, jak ukázala situace po roce 1989.

7.

Str. 4–5 MS (k tomu viz. zejména NeDeník str. 42–48, str. 111–114)

Řičení Stejskala mě upřímně přesvědčuje, že jsem byl skutečně nastrčeným bílým koněm a když jsem začal překážet (do rozjetého vlaku potom může naskočit kdekdo...), „musel“ jsem být odejit. Jak biskup Stejskal statečně a upřímně popisuje.

8.

Str. 6 MS (k tomu viz. zejména NeDeník 43–46) + Rozhovor!

Případ Švankmajer existuje, ať se to komu líbí nebo ne. Švankmajer jako místní Avida Dollars s krycím jménem Hráč, což je mi ukradený, ale Švankmajer, který šlápnul VE na krk (pozn.: vzpomínám si, že v osobním rozhovoru s VE, když mě přivedl do skupiny, jsem se zmínil o této rodině, VE zrudnul a seřval mě: jaké hry se už tehdy hrály? Existují relevantní různá a roztodivná svědectví ... pomluvy?, kecy?) Případ Švankmajer (m.j.!) spočívá v tom, že Schuster měl pravdu. Surrealismus není marketingovou značkou.

A tak se vše musí shodit: „Koubek v sobě nedokáže potlačit zavlou závist...“. Prostě **držhubné** se musí zachovat za každou cenu, nepřipustit žádné otázky a odpovědi na ně. Proto mě Stejskal označuje za „notorického lháře“ na základě svých obludných lží. Interdikt nesmí být porušen, a tak biskup Stejskal z kazatelny kvílí: „Právě proto se také obracím na Tebe a ne na něho, poněvadž je mi jasné, že s dychtivým výrazem rozechvělého panenského sulce až dosud marně vyhlížel jakoukoli publicitu, již by rád zneužil k rozdmýchávání svých paranoických tezí.“ Svatá prostoto, a ještě trhal broukům nožičky...

9.

Str. 7 MS: Zbožný biskup Stejskal konečně píše: „A na závěr douška: jak jsem já poznal a znal Vratislava Effenbergera, mám dost přesnou představu o tom, jak by – kdyby se toho dožil – bezpochyby naložil s přísíravou polistopadovou prdelí Jiří Koubka“

Za tohle vysloveně děkuji. Na základě faktů, které jsou absolutně jiné než zbožná přání, zde manifestovaná nepravdami trhlého biskupa Stejskala (který byl vždy tak schovaný až byl neviditelný), nevím o jaké přísíravé polistopadové prdeli mele. Zřejmě skokově mluví o své a jiných prdelích. Já nejsem autorem těchto blábolů: „Jsme svědky vzrušujícího a napínavého přerodu totalitního systému v parlamentní demokracii. Všichni jsme jím plně zaujati. Není to jen náš problém. Je to celosvětový trend.“

K tomu s plnou vážností dodávám: jestli VE byl skutečně tím, za koho ho mám, tak by tohle pomatené sdružení musel rozehnat vysloveně bičem.

P.P.S.

Trapná ubohost dopisu Stejskala podléhajícího ve svrchované míře prolhanosti vede k logickému přesvědčení, že jakoukoliv reakcí se člověk jenom ušpiní...

Takže nakonec mi nezbyvá, než se s hlubokou lítostí omluvit jak vyšetřovací kanceláři Dryje-Solařík, i staršímu vyšetřovateli Stejskalovi, jakož i mladšímu vyšetřovateli Dryjemu, že jsem nekradl, že jsem nedělal kariéru, že nemám ty kýžené milióny (na které, pokud mě paměť neklame, upozorňuje i mladší vyšetřovatel Dryje), nekmotřil se a nepřisíral se apod., a tak jsem ty staré poctivce uvedl v omyl... A ten bazén, ten bazén, ach ten bazén. Je mi upřímně líto soudruzi! „Važte si svých rodičů.“